

gjorde for Landets Handelsinteresser for 6 Maaneder siden, da den ved Rigsdagens Modstand gaafe rolig lod den spanske Handelstraktat falde, som den havde været flere Aar om at faae tilveiebragt. Andre Regjeringer pleie ikke at lade Samfundsopgaverne falde, naar de have Interesse for dem; kunne de ikke sætte dem igjennem, falde de selv, men hertillands lader Regjeringen Sagerne falde og bliver selv. Og det er det, som det ærede Medlem finder er saa selvsølgelig en Sag. Der er mange Lønningsforhøielser for Embedsmænd og Bestillingsmænd paa alle Posterne, paa § 6 vedrørende Post- og Telegrafvæsenet, endvidere paa Sindshygeanstaltens Budget; til alle Ministerierne, Universitetet, Akademiet, den polytekniske Lærestanstalt, alle Militæretaterne gjennemgaaende. For Militæretaten er der ogsaa foreslaaet oprettet et nyt ekstraordinært Kursus i Artilleri for Officere; et Kursus i Elektrifeknit for Ingeniører, og paa Toldvæsenets Omraade er der foreslaaet gjennemgaaende Lønningsforhøielser. Paa § 26 er der et stort krigerisk Militærbudget. Skjøndt Regjeringen i Fjor kun fik 1 Million i Et og Alt, forlanges der nu i Aar alligevel en samlet Sum af 3,373,000 Kr.; mindre kan ikke gjøres det. Jernbanevæsenet omsatter Regjeringen ogsaa med den største Kjærlighed; der er Forslag til at bygge en hel ny Banegaard i Kjøbenhavn og Forslag til at bygge en uendelig Masse af Stationer hele Landet over. Til Rystfikringen paa Bessiden af Thyland er der ligeledes stillet Forslag til Beløb af mellem 4 og 500,000 Kr., og endelig foreslaar man at bygge en ny polyteknisk Lærestanstalt. Der er meget Mærkeligt ved disse Forslag. Jeg skal tillade mig først at omtale et enkelt af dem, som der er særlig Grund til at forundre sig over. Det forundrer mig saaledes, som sagt, at den ærede Regjering i Aar paa de militære Budgetter har forlangt en saa stor Sum som 3,373,000 Kr.; thi jeg tror dog ikke, at den ærede Regjering kan gjøre sig nogen Illusion om Folkethingets Stilling til denne Sag. Hvad de militære Foranstaltninger angaar, have vi indtaget vort Standpunkt, thi det er aabenbart, at med hvert Aar, der gaar, hvor de økonomiske Forhold blive slettere i vort Land — det blive de jo særlig paa Landet — og hvor Kravene til Statskassen paa andre Omraader blive større, des mere maa ogsaa Fordringerne til Sparommelighed med Hensyn til militære Udgifter vore. Det er sandelig ikke vor Mening, at Danmark skal gaa i Retning af at imitere de militaristiske Stater, det er ikke Militarismen, der er vort Fremtids Haab; tværtimod, der lig-

ger saa store, kostbare Opgaver for, baade paa Undervisningsspørgsmaalets Omraade og paa Arbejderspørgsmaalets, det sociale Spørgsmaals, Omraade, hvor vi ere saa langt tilbage fra de andre Lande, særlig fra Tyskland, at vi have Brug for alle de Pengene, vi kunne faae dertil, og dette — jeg vil ikke engang sige paa en uægte Patriotisme, men paa en politisk opstillet Fanatisme begrundede evige Krav paa militære Udgifter bliver derfor hver Dag mere og mere modbydeligt. Jeg undrer mig dernæst over, at den ærede Regjering har forlangt Bevilling til en Jernbanegaard i Kjøbenhavn og en Bevilling til en polyteknisk Lærestanstalt paa Finansloven. Hvorfor har den ærede Regjering gjort det? Den har hidtil forlangt disse to Bevillinger paa særlige Love, og det vilde have været rimeligt, om de vare blevne staaende paa særlige Love. Det var navnlig rimeligt, at Bevillingen til den polytekniske Lærestanstalt blev staaende paa en særlig Lov, fordi den vedrører et Strids-spørgsmaal angaaende Universitetets Formue mellem de forskjellige Partier paa Rigsdagen og mellem de to Ting, men Regjeringen har ment at burde tage dette Spørgsmaal ind paa Finansloven. Jeg veed nu ikke, om det er Regjeringens Hensigt derigjennem at ville have Strid paa Finansloven. Det har jo tidligere en Gang været Regjeringens Taktik at tilveiebringe Strid paa Finansloven, denne Strid, der endte med Regjeringens berømmelige Forslag i 1882. Jeg veed ikke, om det er Regjeringens Hensigt igjen at ville ind paa den Vej. Ellers forstaar jeg ikke, at man pludselig sætter Spørgsmaal, om hvilke man veed, at der ingen Enighed er, ind paa Finansloven, eller Spørgsmaal, som man hidtil ikke har kunnet blive enig om. Ligeledes maa jeg tilstaa, at jeg med Hensyn til Spørgsmaalet vedrørende Siffringsarbejderne paa Thylands Vestkyst beklager den Gang, som disse Undersøgelser have taget. Der var tidligere altid nogen Tvivl om, hvorvidt disse Bevillinger vare for store, men nu er der jo saa absolut Uenighed imellem de Sagkyndige, at medens Formanden for een Kommission, ogsaa en sagkyndig Mand, har udtalt, at det er at smide Pengene væk til fuldstændig ingen Nytte, have vi en anden af Regjeringen nedsat sagkyndig Kommission, som paaستاar paa det Bestemteste, at det er absolut nødvendigt at skaffe temmelig store Beløb, endogjaa en halv Million, tilveie. Jeg skal ikke udtale mig nærmere herom, men dermed er Spørgsmaalet indtraadt i et nyt Stadium, i hvilket det er vanskeligt for Rigsdagen at tage sin Stilling lige overfor saa megen Uenighed. Men hvad der undrer mig